

Bayer Zsolt: Nekem nem szóltak (2. rész)

2023 november 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Háromszázezer ember lengeti az új zászlót Londonban és zsidózik szégyen és félelem nélkül

„Emsworth grófja, e rokonszenves arisztokrata, a blandingsi kastély tágas könyvtárában, a nyitott ablaknál állott – összeesve, akár egy vizes harisnya, mint mindig, ha nem támaszkodhatott neki valaminek –, és végigjártatta tekintetét birodalmán."

Ekkor belépett a könyvtárba Psmith, halkan köhintett, s megkérdezte:

– Önnek szüksége van valakire, aki kitakarítja az országot?

Egy író egyszer cikket írt valamelyik hetilapba a Blandings-kastélyról, és így számolt be róla: „A kövek repedéseit ben?tte a moh, és mindent beborít a kusza növényzet." Ez a leírás a tulajdonosra is ráillett volna. Der?s és zavartalan nyugalomban töltött ötven-egynéhány éve valami furcsa, mohlepett jelleget kölcsönzött Lord Emsworth lényének. Nagyon ritkán esett meg, hogy valami kihozta volna a sodrából. De most mégis szomorú volt. – Hagyja, Psmith. Köszönöm. De ennek vége van.

Ennek vége van. Belepte a moh. S míg a moh lep, háromszázezer fiatal harcos lengeti az új zászlót Londonban és zsidózik szégyen és félelem nélkül. Nekik ugyanis már mindent szabad.

Apropó, London! Egy friss felmérés szerint London népességének 75 százaléka már nem angol – de még csak nem is brit. Vagyis nem az egykori gyarmatbirodalomból, újbeszélül a Brit Nemzetközösségb?l való. De a miniszterelnök legalább pandzsábi hindu – milyen megnyugtató. London f?polgármestere meg pakisztáni muszlim. De a kedvencem a skót miniszterelnök! ? ugyanis Humza Haroon Yousaf. Apja szintúgy Pandzsábból jött, csak a pakisztáni oldalról, a mama meg Kenyából. Így lett a kicsi Yousaf a Skót Nemzeti Párt (!) színeiben els? miniszter. William Wallace pedig elment taxizni, hétvégente meg halat árul a glasgow-i piacon. Ugyanis ennek vége van. Ó, persze a felszínen minden rendben.

Olyan ez, mintha valamikor Krisztus után 420 körül az Antik Natione Romanus munkatársa odalépett volna Rómában egy derék polgárhoz, aki épp a Colosseumba tart a nagy ünnepnapi játékokra, s orra alá tolva a mikrofont, így szólt volna: – Mit szól hozzá, hogy nagyjából ötven év múlva ennek az egésznek vége lesz? Hogy nem lesz többé Római Birodalom?

A mi derék római polgárunk pedig így válaszolt volna: – Maga meg?rült? Mir?l beszél? Honnan van maga? Antik Natione Romanus? Pedig azt hittem, a Ravenna Timestól. Mindegy. Szóval jegyezze meg, Róma örök. Most megyek a nagy arénába, pompás m?sor lesz, vagy egy tucat bolondot fognak felfalni az oroszlánok, minden m?ködik, minden a legnagyobb rendben, mi vagyunk a legy?zhetetlenek, úgyhogy ne beszéljen nekem itt hülyeségeket, mert mindjárt feljelentem gy?löletbeszédért! Még hogy vége lesz, még hogy ötven év múlva, micsoda agyrém…

És amúgy a mi derék római polgárunknak igaza van! Mert nem akkor és nem úgy lett vége. Mindig a „sokkal okosabb" utókor rendel mindenhez mindenféle évszámokat, s azokat kinevezi valami kezdetének vagy valami végének. Aztán büszkén körülnéz a hülyék magabiztosságával, és elkezd nagyszabású közhelyeket pufogtatni – mint például ezt: „Ravennában temették Rómát". Ó, hát persze… Mert Odoaker 476-ban elfoglalta Ravennát, majd az utókor büszkén rámutatott erre a dátumra és kijelentette: itt lett vége a Nyugatrómai Birodalomnak, ez az ókor és a középkor határa.

De hát ez egy botorság, kérem alássan. Mondjuk 476. szeptember 4-e vasárnapra esett, s Odoaker azon a napon vonult be Ravennába. Ám szeptember 5-én, hétf?n a római polgárok pontosan ugyanabban a birodalomban ébredtek fel.

A birodalom kulturális, civilizációs szövete még megvolt, s?t a római jog mint civilizációs hagyaték mind a mai napig megmaradt, a római jog a jogtudományi egyetemek legfélelmetesebb tantárgya, s éppen mostanában lesz majd felszámolva, vigyázó szemetek Koppenhágára vessétek, ahol épp a napokban sétált be néhány migráns szószóló a parlamentbe azzal a petícióval, miszerint iktassák be a dán alkotmányba a saría pontjait, mert ?k is itt élnek, és nekik a saría a törvény, nem mindenféle dán marhaság.

És nem a római jog.

De vissza az antik világba! Róma nem omlott össze 476. szeptember 4-e után. Ez az összeomlás eltartott vagy három évszázadig, ugyanis nagyjából ennyi id?re volt szükség ahhoz, hogy az iszlám hódítás végképp felszámolja,

lerombolja, tönkretegye a mediterrán világ minden addigi kapcsolatrendszerét, hatalmi, kulturális, civilizációs és gazdasági viszonyait. S azt se feledjük, hogy már az V. század elejét?l kezdve a Római Birodalom nyugati része permanens válságok színtere, ahol egyre nagyobb területek kerülnek „szövetséges”, ám valójában ellenséges barbárok uralma alá. A hatalmat pedig nem a császár, hanem mindenféle germán hadvezérek gyakorolják.

Így jött például az a bizonyos Oresztész gall és gót csapataival, s megtette fiát, Romulus Augustust császárnak. Ne feledjék el soha: Oresztész barátunk Attila hun király titkára volt. A fia meg római császár lett, akit már a kortársak is Augustus helyett Augustulusnak, vagyis „császárocskának” csúfoltak.
Milyen jó, nem? Rómát Romulus alapítja, s egy másik Romulus lesz az utolsó uralkodója. Mert aztán megérkezik Odoaker, a szkír származású (figyelem: nem szír, szkír – vagyis egy keleti germán nép, mely az I–V. század között szerepelt a történelem színpadán mint ([ala]bárdos statiszta) parancsnok, aki a fellázadt zsoldosok élén 476 augusztusában el?bb elfoglalja Rómát, Oresztészt kivégezteti, majd kikiáltja magát Itália urává. Azt is tartsuk észben, hogy Odoaker apja, bizonyos Edekon szintúgy Attila titkára volt. Szóval a hun király titkárai intézték az ügyeket a Római Birodalom nyugati felén az V. században.

Ez a birodalmak összeomlásának szokásos forgatókönyve.

S mert ekkor már nem Róma volt a fontos, hanem Ravenna, hát Odoaker odamegy, s szeptember 4-én bevonul a városba. A „császárocskát” már meg sem öli – minek? –, szám?zi valahová Nápoly környékére, a császári hatalmi jelvényeket pedig elküldi a keletrómai császárnak, így jelezvén, neki semmit nem jelent többé a császári hagyomány, az ország, a kulturális-vallási-civilizációs örökség, vagyis a Keletrómai Császárság testvérállama nem létezik többé. De – ismétlem – a római polgár ett?l még ugyanúgy ébredt fel reggel, és semmit sem érzékelt a változásokból, az pedig fel sem merült benne, hogy itt a birodalom vége. Azt csak Verlaine tudta ezernégyszáz évvel kés?bb:

A romlás vagyok, a hanyatlásvégi Róma: / jönnek a sz?ke és roppant barbárhadak / s a Birodalom únt akrosztikont farag / s stílusát bágyadó alkonyat aranyozza. / A lélek émelyeg, árvasága kínozza. / Mondják, hogy messze nagy háborúk zajlanak. / Óh, hogy a lassú szív s a gyenge akarat / nem tud már s nem akar kigyúladni pirosra! / Hogy nem tud, nem akar meghalni egy kicsit! / Ah, nincs több bor? Bathylle, tréfáid mind kifogynak? / Ah, serleg s tál üres! Nincs értelme a szónak!/ Csak egy kis csacska vers maradt: t?zbe vetik; / csak egy rabszolga, ki járja a maga útját; / csak a nagy, lever?, oktalan szomorúság!

Csak a nagy, lever?, oktalan szomorúság… Hát ez az.

Amúgy egy korábbi felmérés szerint (YouGov – megbízó a Saatchi & Saatchi reklámcég, hát ki más!) az angolok (britek) 68 százaléka úgy érzi, hogy az Egyesült Királyság „általánosságban véve hanyatlóban van”, az emberek több mint fele életszínvonalának romlását éli meg, s 73 százalék szerint az ország végzetesen megosztott. S hogy észben tartsuk: a felmérés szerint a britek dönt? többsége teljesen közömbös volt a koronázással kapcsolatban. A 18–24 év közötti korosztály 75 (!) százalékát egyáltalán nem érdekelte az esemény, az id?sebbek 35 százalékát nem, 29 százalékát pedig egyáltalán nem érdekelte a koronázás és a király.

„A Saatchi & Saatchi kutatása mellett egy másik új tanulmány is készül, melynek címe Mi a franc folyik itt? A tanulmány az Egyesült Királyságban véletlenszer?en kiválasztott tizenhárom ember véleményét dokumentálta az ország állapotáról. A kutatók azzal érveltek, hogy »az emberek egyre durvábban érzik az ország problémáit«. A jelentésben ez olvasható: »A szegénységben él?k és az élelmiszerbankoktól függ?k már régóta érezték ezt (amit most már sokkal többen). De senki, akivel id?t töltöttünk, nem volt korábban ebben a bizonytalan helyzetben. Most azt látjuk, hogy a nemzeti válság milyen hatással van azokra, akik korábban sokkal jobb helyzetben voltak.« Hamid, egy Middlesborough-i háziorvos a következ?ket mondta a kutatóknak: »Az egyik barátom rendel?jében volt egy beteg, aki azzal fenyeget?zött, hogy lejön egy késsel és mindenkit leszúr… ez ?rület… úgy t?nik, a társadalom tagjai egyre dühösebbek.« Majd hozzátette: »Azt hiszem, manapság az emberek dühösebbek. Függetlenül attól, hogy a Covid katalizátora volt-e mindennek, úgy t?nik, az emberek sokkal kevésbé toleránsak és kevésbé hajlandók kompromisszumra.«

Richard Huntington, a Saatchi & Saatchi munkatársa a következ?ket mondta: »A király koronázási ünnepsége jelent?s kulturális pillanat, amelyet nemzetünk többsége élete során nem tapasztalt még meg. Mindig ez indította el a beszélgetéseket arról, hogyan m?ködik ez az ország. Kutatásaink, valamint a valódi emberekkel folytatott beszélgetéseink eredményei pedig magukért beszélnek – megosztottság, megtörtség, társadalmi szakadékok és ijeszt? valóság az, amivel ma szembe kell néznünk.«”

Nagy-Britanniát lepi a moh. Európát lepi a moh.

S Emswort grófja ott áll az ablaknál, s átjárja a nagy, lever?, oktalan szomorúság. Európát járja át a nagy, oktalan, lever? szomorúság. Ezért lenget falatka b?rtangában szivárványos zászlót.

Csak a beözönl? s beözönlött idegenek hadserege nem szomorú. ?k életer?sek, tettre készek, fanatikusak, tudják, mit akarnak, s nincs szivárványos zászlójuk. Megannyi barbár Odoaker. Megannyi mór igazhit?. Abdal Rahman nagyvezér már készen áll, közeledik a Poitiers-i ütközet, de Martell Károly sehol, és Abd al-Rahman ibn Abd Allah al-Ghafigi szabadon dúlja a vidéket rettenetes hordáival, szerte a keresztény (valaha volt keresztény) világban. De nincs itt semmi látnivaló.

A Saatchi & Saatchi felmérte a közhangulatot, s majd ehhez igazítja reklámhadjáratait. Még több antidepresszánst tol majd a fogyasztók orra alá, s még nagyobbak lesznek a húspogácsák a hamburgerben – legalábbis a reklámfilmben. Mert – mint tudjuk – a fejl?dés egyszer?en megállíthatatlan a fényességes Nyugaton. S még megállíthatatlanabb a Nyugathoz száz százalékban hasonult Keleten.

Dél-Korea ma a világ tizedik legnagyobb gazdasága. Egy f?re es? éves GDP-jük 28 ezer dollár, éppen duplája a magyarnak. Ehhez képest termékenységi rátájuk 0,8, a legalacsonyabb a világon. 1960-ban, amikor szegényebbek voltak a templom egerénél, még 6,1 volt. Most, hogy gazdagok, már nem vállalnak gyereket, viszont a 65–74 éves korosztályban toronymagasan világels?k az öngyilkosságok számában. Ülnek otthon az id?söd? dél-koreaiak, se gyerekük, se unokájuk, és csöndben megölik magukat. Ezért érdemes fejl?dni.

Byung-Chul Han filozófus írja: „Az olyan pszichés betegségek, mint a depresszió vagy a kiégés, a szabadság mély válságának kifejez?dései. Patologikus tünetei annak, hogy ma a szabadság többszörösen kényszerbe csap át.” Továbbá: „A mai finánckapitalizmus egyenesen radikálisan megsemmisíti az értékeket. A neoliberális rendszer a kimerülés korát vezeti be. Most a pszichét zsákmányolják ki. Így ezt a kort olyan pszichés megbetegedések kísérik, mint a depresszió vagy a kiégés.”

Nézzék meg, micsoda homunkuluszok ringatják elevenen rothadó testüket a mai Nyugat, f?leg a „szabadság hazája”, vagyis az Egyesült Államok nagyvárosainak utcáin! Nézzék meg legalább egyszer ezt a zombisereget, ahogy elszívta olcsó speedjét, herbáját, kristályát, belövi heroinját, s utána a rettenet eleven szobraként jeleníti meg a semmit, ahová tart a „szabadság” és a „jólét”.

Nézzék meg ?ket, ne féljenek a fájdalomtól! Semmilyen fájdalomtól. „A fájdalom az összes testi érzés közül egyetlenként, olyan az ember számára, mint egy soha el nem apadó víz?, hajózható áradat, amely a tengerhez vezet. Az élvezet, valahányszor az ember engedni igyekszik neki, mindig zsákutcának bizonyul.” Walter Benjamin írja ezt, s Byung-Chul Han választja mottóul a Csillapító társadalom cím? m?ve elé. Amelyben így ír: „Ma mindenütt algofóbia uralkodik, az általános félelem a fájdalomtól. A fájdalomt?rés is gyorsan csökken. Az algofóbia következménye a tartós anesztézia. Minden fájdalmas állapotot kerülünk. Még a szívfájdalmak is gyanúsak. Az algofóbia kiterjed a társadalmi térre. […] Az algofóbia a politikát is áthatja. […] Terjed a posztdemokrácia. Amely csillapító demokrácia. A csillapító politika nem képes víziókra vagy lényegbevágó reformokra, amelyek fájdalmasak lehetnek. Inkább rövid hatású fájdalomcsillapítókhoz folyamodik a rendszerszint? m?ködési zavarok és elégtelenségek leplezése érdekében. A csillapító politikának nincs bátorsága a fájdalomhoz. Ezért az ugyanazt folytatja.”

De a barbárhadak nem félnek a fájdalomtól sem. S?t, az az elemük. Fájdalom okozása és a fájdalom elviselése.

Az itt lév? s közeled? s majd csak ezután elinduló barbárhadak roppantak is. Csak éppen nem sz?kék. De hát a történelem csak általánosságokban, a nagy egészben ismétli önmagát. A részletekben mindig újít. Azt hiszi, ett?l lesz szórakoztató.

És olyan sem fordult még el? a történelemben, hogy egy birodalom, egy kultúra, egy civilizáció alig tíz-húsz év alatt számolja fel önmagát. A Nyugatnak sajnos ez is sikerülni fog.

Kár, hogy nekem nem szóltak err?l. Nem mondták meg, hogy így lesz. Hanem azt hazudták, ez örökké tart majd. Mert vége a történelemnek. Pedig most kezd?dik. Kár, hogy f? vonásaiban már pontosan ismerjük.

Borítókép: A palesztinok mellett tüntetnek Londonban 2023. október 28-án. (Fotó: MTI/EPA/Tayfun Salci)

Bayer Zsolt

www.magyarnemzet.hu

Ajánló